

[Hartvig Frisch.]

været nede paa en ca. 15 Øre. Jeg gør denne Bemærkning her, for det er jo rigtigt, at det var en Fortalelse af mig.

For det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Vedkommende tror jeg, at der i disse Sukkerdebatter er den Ulykke, at det ærede Medlems betydelige Veltalenhed ikke helt staar i Forhold til det ærede Medlems Kendskab til visse af de Ting, det ærede Medlem her taler om, og det kommer paa visse Omraader til at rive det ærede Medlem hen til Ytringer, som ikke er synderlig holdbare. For Eksempel er Spørgsmaalet vedrørende Læskure for Roearbejderne, som er et meget vigtigt og væsentligt Spørgsmaal, betegnende. Det ærede Medlem kan med den udprægede Logik, han er i Besiddelse af, udmærket godt se, at det er saa tvungent at flette dette store, betydningsfulde Spørgsmaal ind her, da det faktisk hører hjemme under Arbejderbeskyttelsen.

Jeg vil ogsaa nævne det ærede Medlems Betragtninger vedrørende Sukkerraffinaderierne, som jo kan lyde henrykkende. De har bare den Mangel, at de ikke hører til Ordningen. Det er et Omraade, hvor man kunde tage en hvilken som helst Sukkerfabrikation, der køber Raasukker til sin Fabrikation, og saa hænge den ud paa den Maade, som det ærede Medlem gør ved dette Ændringsforslag.

Til det ærede Medlem Hr. Victor Larsen vil jeg sige, at han ikke skal opfatte mine Ord saaledes, at jeg har ændret mit Synspunkt med Hensyn til de umiddelbare Udsigter for Sukkerets Vedkommende paa Verdensmarkedet. Nej, det, som det ærede Medlem skal faa ud af mine Betragtninger, er, at vi maa være klar over, at den Ordning, vi nu grundlægger, kan komme til at gælde ogsaa paa Tidspunkter, hvor dette Verdensmarked mættes, og hvor Sukkerprisen styrter. Det er saadan, mine Betragtninger skal forstaas. Jeg tror ærlig talt, at denne Rigsdag vil blive stillet over for den Situation, at disse Problemer melder sig paa en temmelig alvorlig Maade.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den Politik, Fabrikkerne har ført, og Spørgsmaalet om Udbyttet til Aktionærerne vil jeg gerne have adskilt de to Spørgsmaal under Hensyn til Forholdene fra den forrige Krig, for jeg vil give Fabrikkerne den Anerkendelse, at de dengang modstod meget kraftige Fristelser i Retning af at udvide Aktiekapitalen paa en Maade, som vilde have ændret hele Situationen for den Ordning, der skulde træffes i 1932, idet denne Ordning da utvivlsomt maatte være gaaet

meget dybere ned med Hensyn til det Udbytte, der kunde gives Aktionærerne. Den Anerkendelse skal gives Fabrikkerne, hvad angaar den Periode. Men det forandrer ikke det Spørgsmaal, at vi har Pligt til i den Periode, vi lever i, i den Sukkerordning, der her skal træffes, at sikre os imod, at der paa urimelig Maade kunde ske en Udvanding af Sukkerkapitalen, netop staaende over for et saadant eventuelt Fald i Priserne, som vi vil kunne paaregne.

Dette gælder ogsaa i høj Grad Spørgsmaalet om det Udbytte, der skal udbetales. Jeg vil i den Henseende gerne gøre opmærksom paa, at det er urigtigt at baade det ærede Medlem Hr. Victor Larsen og det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen at anvende de to Aar 1933 og 1934 ganske parallelt med det, der er sket i 1942, hvor Tilladelsen blev givet til de 1½ pCt. For Sagen er den, at dengang Ordningen traadte i Kraft i 1932, var der Uenighed og Usikkerhed med Hensyn til, hvordan Formuleringen af Kontrakten, der var oprettet mellem Staten og Sukkerfabrikkerne, skulde forstaas.

Fabrikkerne havde den Opfattelse, at det, som man var bundet ved, var selve Oparbejdningen af Roerne og alt, hvad der fulgte med ind under Monopolet, men ikke det, man kaldte de egne Indtægter, og derfor vedtog Aktionærerne under stor Tilfredshed i de første Aar at betale disse 7 pCt., idet man betragtede den ene Procent som værende uden for Ordningen. Dette blev der skredet ind imod, idet Handelsministeren og Handelsministeriet maatte gøre gældende, at Kontrakten maatte forstaas saadan, at Selskabet De danske Sukkerfabrikker var at opfatte som en Enhed, og man kunde derfor ikke tillade Selskabet under Paaberaabelse af visse Værdier inden for Selskabet at overskride det Maksimum, der var fastsat i Kontrakten. Efter at dette var blevet gjort gældende over for Fabrikkerne, gjorde Direktionen — vi har jo hørt, hvorledes Fabrikernes Repræsentation i Udvalget har gjort Rede derfor — stærkt gældende over for Aktionærerne, at de burde afholde sig fra at vedtage denne ene Procent yderligere, hvorefter den Ordning, som Handelsministeren fra Begyndelsen af havde tænkt sig, i alle Aarene i 30erne var gældende. Dette synes jeg man skal tage med i Betragtning. Det, man kan sige med Hensyn til de to Aar 1933 og 1934, er, at den paa-gældende Udbetaling fandt Sted paa et Tidspunkt, da der var Uenighed med Hensyn til Forstaaelsen af selve Kontraktens Affattelse.

Jeg tror ikke, at jeg behøver at fordybe